

Jul, og havde afleveret sin Betænkning til Rigsdag og Regering, og denne sidste havde udarbejdet et Forslag paa Grundlag af denne Betænkning og havde fremsat disse Forslag i Rigsdagen, ja, saa vilde man altsaa være begyndt at tage fat paa Revisionsarbejdet i indværende Samling, men naar indeværende Samling var bleven sluttet, uden at dette Revisionsarbejde var blevet fuldendt, vilde den nugældende Lov ligefuldt staa ved Magt og vedblive at gælde, indtil Revisionen blev gennemført, enten dette saa skete i det ene Aar eller i det andet. Jeg bemærker navnlig dette af den Grund, at den højtærede Minister jo egentlig talt vilde have haft god Grund under Fødderne, hvis Forholdet havde været det, at Lønningsbestemmelserne angaaende Statsbanefunktionærerne virkelig løb ud til 1ste April, saa vilde det jo ligefrem have været en Pligt for ham nu — og det var endda sent nok — at fremkomme med Forslag om ny Lønningsbestemmelser, men saaledes er Forholdet aldeles ikke; de Lønningsbestemmelser, der gælde nu, blive ogsaa gældende fremdeles, indtil en Revision af Loven om Statsbanedriftens Ordning er gennemført, saa i den Henseende har der i det hele taget ikke hvilet noget Tryk paa den højtærede Minister.

Dernæst skal jeg vende mig med et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (H. Jensen). Han udtalte bl. a., at han af mit Foredrag i Gaar havde faaet det Indtryk, som om jeg vilde undskyldte Kommissionen. Jeg maa sige det ærede Medlem, at det er et ganske forkert Indtryk. Kommissionen behøver slet ikke at bede om Undskyldning. Det paastaas af forskellige Medlemmer — og maaske andre uden for denne Sal kunne være af samme Opfattelse — at Kommissionen ikke har fremmet Arbejdet hurtigt nok, energisk nok. Jeg maa hertil sige, at det er yderst vanskeligt for en udenforstaaende at dømme derom, og ved en udenforstaaende forstaar jeg i Grunden enhver, som ikke har været med i dette Arbejde, som ikke, kan man sige, Møde efter Møde, har fulgt dette Arbejde. Naturligvis, enhver har jo Lov til at have sin Mening derom, men jeg maa dog sige her, at den Tid, man fra Lovgivningsmagtens Side havde tiltænkt Kommissionen som passende Tid til at fuldføre Arbejdet i, var $2\frac{3}{4}$ Aar, men Kommissionen vil kunne gøre Arbejdet færdigt i $2\frac{1}{2}$ Aar, og det er ikke Kommissionens Skyld, at Begyndelsen af Arbejdet blev skudt et halvt Aar frem i Tiden. Det forekommer mig i

Virkeligheden, at dette er Kendsgerning nok. Lovgivningsmagten har vurderet Arbejdet til at kunne være i omtrent $2\frac{3}{4}$ Aar; vi gøre det i Kommissionen — det føler jeg mig i alt Fald overbevist om — færdigt i $2\frac{1}{2}$ Aar og der er, synes jeg, saaledes intet videre at laste Kommissionen for paa dette Punkt, og der kan derfor overhovedet ikke være Tale om, at jeg giver mig af med at undskylde Kommissionen. Dernæst sagde det ærede Medlem, at han slet ikke kunde forstaa mit Standpunkt; jeg kritiserer Forslaget her og vilde ikke have, at det skulde gennemføres i sin Helhed, men jeg havde samtidig udtalt, at jeg ansaa det for rimeligt, at de Lønnings-satser som vilde blive forelagte, naar til sin Tid Kommissionens Betænkning kom til at foreligge, vilde være højere. Det ærede Medlem syntes, at saa kunde jeg ikke have nogen anden Grund til at ønske Regeringens Forslag begrænset end netop den, at jeg ikke undte Statsbanefunktionærerne saa meget, som den højtærede Minister havde bragt i Forslag. Det er fuldstændigt en Misforstaaelse. Jeg ved, at det ærede Medlem har et varmt Hjerte for Arbejdere, der maa slide og slæbe for en ringe Løn, jeg tvivler ikke derom, men det forekommer mig, at det ærede Medlem meget vel kunde forudsætte, at andre Medlemmer i denne Sal have lige saa varmt et Hjerte i Retning af at komme de Arbejdere i Statens Tjeneste, som ere lavest lønnede, til Hjælp. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det Forslag, som Regeringen har forelagt, efter min Opfattelse giver paa den ene Side for meget, paa den anden Side for lidt. Regeringens Forslag giver for lidt til Funktionærerne under den Forudsætning, at dette Forslag bliver gennemført og bliver gældende Lov i en Aarrække, men det giver for meget til en anden Side. Sagen er simpelthen den, at jeg ønsker, at Statsbanefunktionærernes Krav om forbedrede Lønningsforhold skal vedblive at være lige saa stærkt, lige saa friskt og lige saa berettiget i Løbet af et Aars Tid eller saa, som det er i dette Øjeblik. Der vil saa i Løbet af dette Aars Tid komme til at foreligge en Betænkning fra Kommissionen — for øvrigt vil det jo ikke være længe, før den kommer til at foreligge — og der vil komme til at foreligge Forslag her i Rigsdagen. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem ikke kan se, at naar man saaledes imødekommer visse Funktionærers Krav om forbedret Lønning, endogsaa i den Grad, at de faa næsten alt, hvad de ønske,